

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg har herved den ære for det høje folketing at forelægge forslag til lov om hittegods, således som forslaget er vedtaget i det andet høje ting.

De gældende bestemmelser om behandlingen af hittegods indeholdes dels i et patent af 28. september 1767, dels i to plakater af henholdsvis 8. juni 1811 og 5. december 1812. Disse bestemmelser kan ikke anses for tidssvarende, og justitsministeriet har derfor fundet det rigtigt at optage bestemmelserne til revision.

Lovforslaget blev tidligere fremsat i landstinget i rigsdagssamlingen 1949—50. Det gik til behandling i udvalg, men blev ikke færdigt, inden rigsdagssamlingen sluttede. Forslaget er herefter i samme skikkelse, bortset fra enkelte redaktionelle ændringer, fremsat i indeværende rigsdagssamling i landstinget, hvor det nu efter en indgående udvalgsbehandling er vedtaget ved tredje behandling med en redaktionel ændring i lovforslagets § 2.

Forslaget følger i det væsentlige de allerede gældende bestemmelser, som de er udformet gennem praksis, og det indeholder kun enkelte ændringer. I patentet af 1767 er fastsat en frist for opbevaring af hittegods på år og dag, som det hedder, det vil sige et år og 6 uger. Denne frist er altfor lang efter nutidens forhold, og i lovforslagets § 4 er fristen derfor nedsat til 3 måneder. Erfaringen viser, at kun en ganske ringe del af det indleverede hittegods udleveres til ejeren i den sidste del af opbevaringstiden, hvortil kommer, at den lange opbevaringsfrist bevirker, at der stilles betydelige krav med hensyn til lokaler til opbevaring af hittegods. Under behandlingen i landstinget var man dog fra enkelte sider inde på, om denne frist ikke burde være noget længere, men efter de foreliggende oplysninger om antallet af afleverede genstande og de forhåndenværende opbevaringsmuligheder endes man om at bibeholde den foreslåede opbevaringsfrist af 3 måneder.

Bestemmelsen i lovforslagets § 5, hvor efter let fordærlige varer, der indleveres som hittegods, straks kan bortsælges, betegner for så vidt noget nyt, som de gældende bestemmelser ikke indeholder noget om et sådant salg. Men i praksis har man ikke været i tvivl om, at let fordærlige varer straks kan sælges.

Idet jeg iøvrigt tillader mig at henvise til de bemærkninger, der ledsagede lovforslaget ved dets fremsættelse i landstinget, skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Hans Hækkerup: Min gruppe kan anbefale det foreliggende lovforslag, der jo iøvrigt, bortset fra nogle redaktionelle ændringer, er identisk med det forslag, som i november 1949 blev fremsat af den daværende justitsminister, det ærede medlem hr. Busch-Jensen. Der er i landstinget, som den højtærede minister nævnte det, foretaget en enkelt ændring i § 2, stk. 3, hvor ordet „meddelelse“ er erstattet af ordet „bekendtgørelse“, og det hedder i udvalgets betænkning herom, at forslaget alene tilsigter en sproglig tydeliggørelse. Jeg har fået den forståelse af det, at Københavns politi ved efterlysning af ejere af bortkomne genstande har fulgt den praksis at annoncere, medens man ikke har brugt den samme fremgangsmåde i provinsen, og jeg forstår bemærkningen i betænkningen således, at det også oprindeligt var ministerens hensigt, at den københavnske praksis skulle gælde landet over. Jeg vil gerne bede ministeren bekræfte, at det er tilfældet.

Lovforslaget lovfæster jo iøvrigt en århundredgammel praksis med den enkelte, men væsentlige ændring, den højtærede minister nævnte, om nedsættelse af fristen. Mit partis ordfører i det andet høje ting, det ærede medlem fru Ingeborg Hansen, var noget betænkelig ved en så stærk nedsættelse af fristen, men bøjede sig for den argumentation, der var fremført i bemærkningerne til lovforslaget dengang, og jeg vil iøvrigt føje til, at jeg har den opfattelse, at 3 måneders fristen vel nok vil blive lidt forlænget af praktiske grunde, nemlig fordi der altid går nogen tid, inden auktion kan fastsættes.

Iøvrigt vil jeg gerne sige om lovforslaget, at jeg synes, det fremtræder i en meget tiltalende form med korte og meget klare paragraffer. Man kunne, hvis man ville, måske studse lidt over den forskelsbehandling, finderne kommer ud for efter § 6 og § 7. § 6 omhandler det tilfælde, hvor hittegods tilbageleveres af politiet til ejeren, og her fastsættes findelønnen efter skøn af politiet; men efter § 7, hvor ejeren ikke afhenter det fundne, fastsættes findelønnen til en trediedel af salgsprovenuet. Da det jo er helt irrelevant i forhold til finderne, om gods tilbageleveres til ejeren eller ej, kunne man vel pege på, at det i og for sig er mindre rimeligt, at findelønnen fastsættes forskelligt; men da det er gammel praksis, skal jeg for mit vedkommende ingen bemærkninger gøre dertil. Når jeg alligevel ved forhandlingens afslutning vil stille forslag om nedsættelse af et udvalg, er det ikke udtryk for ønske om nogen ændring af lovforslaget, men fordi jeg finder det rimeligt, at også et folke-